

HỒI THỨ MỘT TRĂM BẢY MƯƠI HAI

NHỮNG DIỄN BIẾN CỰC KỲ ĐỘT NGỘT

Song Nhi từng nghe Vi Tiểu Bảo nói đến chuyện kho tàng cùng long mạch, nhưng khi thị giáp những mảnh giấy vụn rất khó khăn thành bức địa đồ, thị đã nghĩ đến Lộc Đỉnh Sơn tất có chuyện gì trọng đại. Bây giờ thị nghe gã nói vậy rồi cặp lông mày nhăn tít lại, liền tìm lời khuyên giải:

- Thưa tướng công! Vụ này đã bị quan binh ngoại quốc tìm đến trước rồi thì chẳng còn cách nào nữa. Bọn cường đạo ngoại quốc đã hung ác vô cùng lại có súng ống khủng khiếp thì hai người chúng ta dĩ nhiên không địch lại.

Vi Tiểu Bảo thở dài:

- Vụ này thật quái dị! Sau khi chúng ta giáp lại thành địa đồ mấy bữa rồi đốt đi ngay, sao còn tiết lộ cơ mật? Vụ này ... trời ơi! Ngu ơi là ngu...

Gã vừa nói vừa giơ tay lên tự cốc vào đầu mình.

Song Nhi giữ lấy tay gã cất tiếng ôn nhu hỏi:

- Tướng công! Tướng công làm sao vậy?

Vi Tiểu Bảo đáp:

- Ta e rằng sau khi giáp thành địa đồ có người dòm trộm thấy. Ta đã sai Lục Cao Hiên và ủy Tôn Giả bảo vệ cho cô, nhất định hai thằng cha đó ngấm ngấm dòm trộm.

Song Nhi ồ lên một tiếng rồi nói:

- Thế thì đúng rồi. Những lúc tiểu ty ngủ đi, nhất định bọn chúng đã dò trộm.

Vi Tiểu Bảo cười nói:

- Cô là một con tiểu nha đầu xinh đẹp mà ngủ đi thì hai con quỷ già háo sắc đó nhất định ngó lên rồi.

Song Nhi không khỏi phì cười đáp:

- Tiểu ty bảo chúng dòm trộm địa đồ.

Vi Tiểu Bảo cười hì hì không ngớt, trong lòng gã tính thầm:

- Hai thằng cha Lục, ủy dùm trộm địa đồ rồi chạy về báo cáo với Hồng giáo chủ. Nhưng sao Hồng giáo chủ lại nói với bọn quỷ sứ La Sát? Lão biết đó là chỗ giấu bảo tàng, đáng lý để một mình nuốt cả mới đúng. Trong vụ này tất có điều chi cổ quái. Bọn cường đạo ngoại quốc kia đã đào được bảo tàng, phá được long mạch của tiểu Hoàng đế hay chưa? Ta nhất định phải điều tra cho biết rõ.

Nhưng gã nghĩ tới bọn quân ngoại quốc giết người một cách tàn độc ở trong rừng bừa trước thì không khỏi sợ run.

Vi Tiểu Bảo trầm ngâm một lúc rồi nói:

- Ta muốn lên Lộc Đỉnh Sơn điều tra một chuyến, nhưng việc này nguy hiểm quá, cần phải nghĩ biện pháp nào hoàn hảo mới được.

Song Nhi đáp:

- Chúng ta hãy chờ đến đêm tối hãy hành động thì bọn quỷ kia khó lòng phát giác.

Vi Tiểu Bảo gật đầu khen phải.

Hai người lấy thịt rượu khô ra ăn rồi nằm xuống bãi sông nghỉ ngơi.

Canh hai đêm hôm ấy, Vi Tiểu Bảo cùng Song Nhi lén lút đi về phía thành trại.

Bốn bề yên lặng như tờ, lại gặp đêm trăng tỏ, hai người trông rõ thành trại bằng những cây gỗ lớn dựng lên và địa thế rất rộng. Công trình này quyết không phải một vài ngày đã làm xong.

Vi Tiểu Bảo tự nhủ:

- Tòa thành trại này đã được dựng từ trước rồi, chứ không phải bọn người La Sát, sau khi được Hồng giáo chủ thông tri, mới bắt đầu kiến trúc.

Bỗng gã để mắt nhìn thấy bóng mình cùng bóng Song Nhi ánh xuống mặt đất thì không khỏi sợ run, lảo bảo:

- Nếu trên mặt thành bọn quân La Sát nhìn thấy bóng người mà nổ súng thì Vi Tiểu Bảo sẽ biến thành Vi Tử Bảo.

Gã liền kéo rập tay Song Nhi cúi rập xuống để nghe động tĩnh.

Hai người bỗng nhìn thấy một căn nhà gỗ nhỏ ở góc đông nam ngoài thành trại. Trong nhà có ánh lửa lọt ra. Chắc đây là nơi trú ngụ của bọn quân canh.

Vi Tiểu Bảo ghé vào tai Song Nhi nói nhỏ:

- Chúng ta hãy qua đó giết bọn quân canh đi!

Song Nhi gật đầu.

Hai người thận trọng bò về phía căn nhà gỗ.

Vừa tới ngoài cửa sổ, chợt nghe trong nhà có tiếng đàn bà cười khúc khích, mà là tiếng người cười đầy vẻ dâm dăng.

Vi Tiểu Bảo và Song Nhi đưa mắt nhìn nhau lấy làm kỳ tự hỏi:

- Sao lại có đàn bà ở trong này?

Vi Tiểu Bảo ghé mắt dòm qua khe cửa, nhưng ngoài trời gió lạnh khe cửa cũng bịt kín mít, chẳng nhìn thấy gì.

Tiếng cười nói trong nhà tiếp tục vọng ra không ngớt. Đúng là một nam một nữ đang nô giỡn. Tiếng cười xen lẫn tiếng lý la lý lỗ, không hiểu chúng nói gì với nhau.

Vi Tiểu Bảo biết là cặp nam nữ này đang làm trò phượng đảo loan diên, gã cũng rạo rục tâm hồn, vươn tay ra ôm Song Nhi vào lòng.

Song Nhi nghe thanh âm hai người trong nhà như hiểu mà không phải hiểu. Thị cũng biết đang có chuyện không hay. Thị bị Vi Tiểu Bảo ôm vào lòng, lại sợ người trong nhà phát giác, nên không dám cử động, đành để mặc cho Vi Tiểu Bảo muốn làm gì thì làm.

Vi Tiểu Bảo được thể, tay trái ôm chặt lấy Song Nhi, tay mặt nhẹ nhàng sờ vào má thị.

Song Nhi nhủ người ra tựa vào lòng Vi Tiểu Bảo.

Dè đâu, dưới đất toàn băng trơn tuột, Vi Tiểu Bảo trượt chân một cái, không đứng vững được, té xuống đánh huych một tiếng.

Đầu đập vào cửa sổ rất mạnh, Vi Tiểu Bảo đau quá không nhịn được la lên một tiếng "úi chao!".

Thanh âm trong nhà ngừng bật. Sau giây lát người đàn ông cất tiếng quát tháo.

Vi Tiểu Bảo và Song Nhi nằm phục dưới đất, trong lúc nhất thời chưa biết làm thế nào thì lại nghe tiếng rút then cài mở cửa.

Một người xách đèn lồng soi ra ngoài.

Vi Tiểu Bảo liền nhảy vọt lại. Tay mặt gã cầm đao truy thủ đâm thẳng vào trước ngực người kia.

Người kia không kịp rút lên một tiếng đã ngã lăn ra.

Song Nhi chạy vào nhà trước đảo mắt nhìn quanh thì thấy trong phòng trống rỗng không một bóng người. Thị lấy làm kỳ hỏi:

Ô hay! Còn người đàn bà sao không thấy đâu?

Vi Tiểu Bảo chạy theo nhìn vào thấy trong phòng có một cái lò sưởi, một cái bàn và một cái rương gỗ. Trên bàn đặt một ngọn nến soi sáng cả gian phòng. Người đàn bà kia không biết đi đâu. Miệng gã giục:

- Xục tìm cho lạ! Đừng để mụ kia chạy đi báo tin.

Vi Tiểu Bảo ngó lại gian phòng thì ngoài cửa lớn không còn lối ra nào khác. Gã kéo xác chết vào trong nhà rồi đóng cửa lại.

Người chết là một binh sĩ ngoại quốc, hạ thể trần truồng không mặc quần .

Vi Tiểu Bảo ngửng đầu trông lên xà nhà cũng chẳng thấy điều gì khác lạ, liền nói:

- Nhất định ở trong này rồi.

Gã chạy đến bên cái rương gỗ mở nắp lên rồi lạng người tránh sang một bên để phòng mụ đàn bà nằm trong rương bắn ra chẳng?

Sau một lúc lâu vẫn chẳng thấy động tĩnh gì, Song Nhi nói:

- Trong rương này cũng không có mồi thật là kỳ!

Vi Tiểu Bảo lại gần coi thấy trong rương xếp đầy da điều và da cáo. Gã thò tay móc xuống dưới cũng chỉ thấy toàn là da với lông.

Đột nhiên gã ngửi thấy mùi thơm ngào ngạt, hiển nhiên là mùi phấn hương của đàn bà, liền nói:

- Trong này có chuyện đáng ngờ.

Gã liền bóc hết da cáo cùng da điều ra ngoài bỏ xuống đất. Dưới đáy rương có một lỗ hổng lớn. Gã mừng rỡ khẽ reo lên:

- Đúng ở trong này rồi.

Đông Nhi nói theo:

- Té ra bên dưới có đường địa đạo.

Vi Tiểu Bảo giục:

- Chui vào cho lẹ ngăn chặn mục đàn bà kia lại. Mục mà đi báo tin cho bọn cường đạo ngoại quốc ào ào kéo đến là chết cả.

Gã vội cởi tấm áo da để chuồn vào cho dễ. Tay cầm đao trủy thủ, gã tiến thẳng vào địa đạo.

Vi Tiểu Bảo rất sợ bọn binh sĩ ngoại quốc, nhưng đối với đàn bà nước ngoài thì lại chẳng quan tâm.

Đường địa đạo này chênh chênh đi xuống. Phải cúi lom khom mới đi được. Người Vi Tiểu Bảo bé, nhỏ chuồn đi rất mau.

Gã đi được chừng hơn mười trượng, bỗng nghe phía trước có tiếng động, gã liền bò thật mau, vươn tay trái ra chụp một cái, nắm được cẳng chân nhỏ bé, nhả nhui.

Người đàn bà kia khẽ la lên một tiếng vội chuồn về phía trước.

Vi Tiểu Bảo cả mừng, tự nhủ:

- Nếu ta phóng đao đâm một nhát cho mục chết tươi thì không phải là anh hùng hảo hán. Bọn nam quỷ ngoại quốc ta đã được trông thấy nhiều rồi, nhưng còn bọn nữ quỷ thế nào ta chưa biết qua. Ta phải coi mặt mục một cái xem sao.

Gã liền tra đao trủy thủ vào vỏ xông về phía trước chừng hơn một trượng. Gã vươn hai tay chụp trúng chân phải người đàn bà.

Đường hầm chật quá, người đàn bà kia không xoay mình lại được liền thực thân bò về phía trước.

Khí lực người đàn bà này không phải tầm thường. Hai tay Vi Tiểu Bảo giữ lại không được, còn bị mụ lôi về phía trước đến hơn một trượng.

Vi Tiểu Bảo xoay hai chân ra cho sát vào hai bên vách, mụ mới không kéo đi được nữa.

Đột nhiên người đàn bà cựa mạnh một cái. Chân mụ tuột khỏi hai tay Vi Tiểu Bảo rồi tiếp tục chuồn về phía trước.

Vi Tiểu Bảo nhảy xổ lên ôm chặt lấy mụ. Trên đầu trống không. Chỗ này tương đối đã rộng hơn trước.

Người đàn bà khẽ bật lên tiếng cười rồi hôn gã một cái. Trong địa đạo tối om không nhìn rõ sự vật, mụ hôn không trúng vào mặt mà lại trúng mũi gã.

Vi Tiểu Bảo ngửi thấy mùi thơm nồng nặc mà người đàn bà ôm trong lòng lại thân thể nhẵn nhụi, thì ra mụ trần truồng, chưa kịp lấy manh áo mặc để che thân.

Vi Tiểu Bảo lại cảm thấy người đàn bà kia quàng tay lên ôm lấy mình gã.

Tâm thần gã trở nên hồ đồ. Đột nhiên, nghe tiếng Song Nhi khẽ hỏi:

- Tướng công! Tướng công ở chỗ nào?

Vi Tiểu Bảo ú ớ mấy tiếng toan đáp lại thì người đàn bà ở trong lòng đã kề môi hôn vào miệng gã và ngậm chặt lại, khiến gã không thốt nên lời.

Giữa lúc ấy, Vi Tiểu Bảo đột nhiên nghe trên đỉnh đầu có tiếng người nói:

- Bọn tại hạ được biết Tổng đốc đến Nhã Khắc Tát, vội tới đây để tương hội.

Câu này lọt vào tai Vi Tiểu Bảo chẳng khác gì một thùng nước lạnh trút xuống đầu gã. Tiếng nói đó hiển nhiên là thanh âm của Hồng giáo chủ ở Thần Long giáo.

Vi Tiểu Bảo trong lòng hồi hộp, tự hỏi:

- Sao Hồng giáo chủ lại ở trên đầu ta? Người đàn bà La Sát mà ta đang ôm trong lòng sao lại tỏ tình thân mật với ta đến thế? Mụ toan mưu đồ chuyện gì?

Trong đời gã đã gặp chẳng thiếu gì chuyện kỳ lạ, nhưng cuộc tao ngộ đêm nay ở dưới đường hầm này là một vụ lý kỳ chưa từng thấy, dù trong lúc ngủ mơ cũng không thể tưởng tượng ra được.

Tuy Vi Tiểu Bảo đang ôm con người mềm mại, thơm tho, đáng lý gã phải khoan khoái mê ly, nhưng lúc này trong lòng gã chỉ nghĩ tới Hồng giáo chủ mà bắt được sẽ rút xương lột da, nên gã kinh hồn táng đờm.

Vi Tiểu Bảo vội buông người đàn bà trong lòng ra, toan xoay mình chạy trốn. Không ngờ người đàn bà lại ôm ghì lấy gã không rời tay.

Vi Tiểu Bảo bồn chồn ghé vào tai mụ khẽ lý la lý lố một hồi. Gã tưởng người đàn bà kia hiểu được mấy câu La Sát ngữ này.

Người đàn bà ghé vào tai Vi Tiểu Bảo khẽ nói:

- Cái gì mà ô lý ô lố? Chà chà? Người hồ đồ mất rồi, đâm ra nói nhăng nói càn.

Mụ nói rồi bẹo tai gã thật mạnh.

Vi Tiểu Bảo khẽ la lên:

- Trời ơi! Té ra người không phải là một cô gái người La Sát.

Giữa lúc ấy trên đỉnh đầu gã lại nghe một người đàn ông ngoại quốc lý la lý lố một hồi.

Thanh âm ngoại quốc đó dừng lại thì người khác cất tiếng thông dịch:

- Tổng đốc đại nhân nói là đại giá của Thần Long giáo chủ tới đây, ngài rất hoan nghênh. Đáng tiếc ngài không biết trước để đi xa đón tiếp, thành ra có điều khiếm lễ. Xin giáo chủ lượng thứ cho. Tổng đốc đại nhân kính chúc Hồng giáo chủ sống lâu trăm tuổi, hưởng nhiều phúc lộc, vạn sự như ý. Ngài mong rằng được kết giao bằng hữu với Hồng giáo chủ để cùng nhau hiệp lực đồng tâm chung lo đại sự.

Vi Tiểu Bảo nghĩ thầm:

- Thằng cha thông dịch này không biết cách ăn nói. Câu chúc giáo chủ "tiên phúc vĩnh hưởng, thọ dữ thiên tề" mà hắn nói là sống lâu trăm tuổi, hưởng nhiều phúc lộc thì trật rồi.

Lại nghe Hồng giáo chủ lên tiếng:

- Tệ nhân kính chúc đức Hoàng thượng nước La Sát vạn thọ vô cương, chúc mừng Tổng đốc đại nhân phúc thọ khang ninh, thăng quan mau chóng. Tệ nhân nhiệt thành cùng nước La Sát đồng tâm hiệp lực cùng lo việc lớn. Từ nay trở đi chúng ta chung hưởng hạnh phúc, chia sẻ hoạn nạn, vĩnh viễn không phản bội mình ước.

Người thông dịch lại nói tiếng ngoại quốc ô lý ô lô một hồi cho viên Tổng đốc La Sát nghe.

Vi Tiểu Bảo khẽ hỏi người ngồi bên cạnh:

- Cô là ai? Sao lại không mặc quần áo?

Người đàn bà kia vừa cười vừa hỏi lại:

- Người là ai? Tại sao lại mặc quần áo?

Mụ nói rồi toan cởi tấm áo trong của Vi Tiểu Bảo.

Nhưng ở trước tình thế này, Vi Tiểu Bảo còn lòng dạ nào mà nghĩ đến chuyện trai gái mê ly. Gã vội nói:

- Chốn này nguy hiểm lắm! Chúng ta mau mau trở ra thôi.

Người đàn bà khẽ đáp:

- Đừng có nhúc nhích! Đừng có nhúc nhích! Chỉ khẽ cử động một chút là bên ngoài nghe thấy.

Tuy mụ nói tiếng Trung Quốc, nhưng thanh âm cứng cõi, nghe rất là gượng gạo.

Vi Tiểu Bảo quả nhiên không dám nhúc nhích. Gã lắng nghe câu chuyện giữa Hồng giáo chủ và viên Tổng đốc La Sát. Hai người này bàn nhau về vụ Ngô Tam Quế ở Vân Nam khởi binh tiến đánh, thì hai bên đồng thời giáp công nhà Mãn Thanh. Những phương lược quả đúng như lời Hãn Thiếp Ma đã nói trước.

Sau lại nghe Hồng giáo chủ hiến kế. Lão nói là nếu nước La Sát từ mặt Liêu Đông tiến đánh thì lộ trình xa xôi mà dọc đường quân Thanh phòng thủ rất nghiêm mật. Nếu theo đường biển đổ bộ ở Thiên Tân rồi dùng đại pháo tấn công Bắc Kinh, thì vừa dễ dàng vừa nhanh chóng hơn, có thể lấy được Bắc Kinh trước Ngô Tam Quế.

Viên Tổng đốc La Sát nghe nói cả mừng, nức nở khen là diệu kế. Hắn còn nói Hồng giáo chủ đã trung tâm như vậy thì sau này đại sự thành rồi sẽ chia cho giáo chủ thêm mấy tỉnh ở Trung Quốc và lập giáo chủ lên làm Vua một nước.

Hồng giáo chủ cảm ơn không ngớt miệng.

Vì Tiểu Bảo nghe tới đây vừa tức giận vừa kinh hãi, nghĩ thầm:

- Té ra Hồng giáo chủ cũng là đại hán gian như Ngô Tam Quế không hơn không kém. Kế hoạch của lão thật là độc địa. Ta phải tìm cách nào báo cáo cho tiểu Hoàng đế hay để nhà vua đặt nhiều đại pháo ở cửa bể Thiên Tân, chờ chiến thuyền nước La Sát đến tấn công là bắn đoàng đoàng cho chết con mẹ nó đi.

Lại nghe Hồng giáo chủ nói:

- Tổng đốc đại nhân từ phương xa đến Trung Quốc, bọn tỳ nhân chẳng có gì quý báu kính biếu. Nay hãy tạm thời đưa tặng Tổng đốc đại nhân một trăm hạt minh châu lớn, một tấm da điều, một trăm cân nhân sâm. Ngoài ra còn cống phẩm để dâng đức Hoàng thượng nước La Sát.

Vì Tiểu Bảo nghe tới đây lại lẩm bẩm:

- Lão chó má này đã dự bị nhiều lễ vật đến thế thì thật là thần thông quảng đại.

Đột nhiên gã cảm thấy mặt nóng lên thì ra người đàn bà đã áp một bên má vào mặt gã.

Tiếp theo gã thấy mụ đưa tay ra sờ soạng vào người gã.

Vì Tiểu Bảo nói:

- Cô đã sờ mó ta thì ta cũng không lịch sự nữa...

Người đàn bà đột nhiên bật tiếng cười khúc khích.

Tiếng cười khá lớn, Hồng giáo chủ nghe thấy rồi, nhưng lão cho là Tổng đốc đại nhân đầu gái ở trong phòng, cũng là tầm thường liền lơ đi như không nghe tiếng.

Hồng giáo chủ nói mấy câu khách sáo nữa và hẹn sáng mai lại cùng nhau đàm đạo. Rồi lão cáo từ lui về.

Vì Tiểu Bảo đột nhiên nghe thấy trên đỉnh đầu đánh "cách" một tiếng rồi trước mắt sáng lòa.

Nguyên gã cùng người đàn bà kia đang ôm nhau ở trong một cái rương gỗ rất lớn. Nắp rương vừa có người mở ra.

Người đàn bà vừa cười hì hì vừa nhảy ra ngoài cầm lấy tấm áo khoác vào mình.

Mụ nhìn Vì Tiểu Bảo cười nói:

- Ra đây! Ra đây!

Vì Tiểu Bảo chậm chạp bước ra khỏi rương gỗ.

Người đàn bà cười hỏi:

- Còn người nữa đâu?

Song Nhi toan ẩn lại trong rương để coi diễn biến. Nếu Vì Tiểu Bảo gặp nguy hiểm, thị sẽ thiết pháp cứu viện. Nhưng thị nghe người đàn bà kia hỏi vậy cũng phải nhảy ra.

Bỗng thấy một tên quan ngoại quốc, thân thể cao lớn, tay cầm bội kiếm đứng bên cạnh rương.

Người đàn bà này là một cô gái tóc vàng rũ xuống đầu vai. Cặp mắt cô màu biếc lục đảo sùng sục. Màu da cô trắng như tuyết. Dung mạo cô rất xinh đẹp. Chỉ có cái mũi là hơi cao một chút. Người cô cũng dài, cao hơn Vì Tiểu Bảo một cái đầu. Trạc tuổi cô chừng độ hai mươi.

Thiếu nữ ngăm ngăm nhìn Vì Tiểu Bảo vừa cười hì hì vừa nói:

- Thằng nhỏ này phong lưu đáng điểm. Ha ha!

Viên Tổng đốc nét mặt nghiêm nghị, nói lý la lý lối một hồi.

Thiếu nữ cũng nói một tràng dài tiếng ngoại quốc.

Viên Tổng đốc đối với cô tỏ vẻ rất cung kính. Hắn vừa nói vừa khom lưng khép nép.

Thiếu nữ kia cất tiếng lần thứ hai, vừa nói vừa trở vào Vi Tiểu Bảo.

Viên Tổng đốc mở cửa kêu một người hiểu tiếng Trung Quốc vào để phiên dịch, rồi một trai một gái nói với nhau liên hồi không ngớt.

Vi Tiểu Bảo đảo mắt nhìn khắp trong nhà một lượt thấy trần thiết rất nhiều đa thú. Trên giường đặt mấy bộ quần áo đàn bà, ánh vàng lấp loáng.

Gã nhìn lại cô gái thấy nàng để hở nửa ngực và đùi, nước da trong như ngọc trắng như tuyết, thì trong lòng tiếc rẻ nghĩ thầm:

- Hoài của! Vừa rồi ta ôm ả này trong lòng, sao lại không sờ soạng? Hồng giáo chủ làm ta sợ quá đâm ra hồ đồ.

Bỗng nghe người phiên dịch hỏi:

- Công chúa và Tổng đốc hỏi người là ai?

Vi Tiểu Bảo lấy làm kỳ hỏi lại:

- Nàng là Công chúa ư?

Người phiên dịch giới thiệu:

- Vị này là Tô Phi Á Công chúa điện hạ, ngự tể của đương kim Hoàng đế nước La Sát. Còn vị kia là Cao Lý Tân Tổng đốc các hạ. Người mau mau quỳ xuống hành lễ!

Vi Tiểu Bảo tự hỏi:

- Công chúa điện hạ gì mà lẳng nhăng thế?

Nhưng gã nghĩ tới Kiến Ninh Công chúa, ngự muội của Vua Khang Hy, cũng lẳng nhăng chẳng kém gì vị Công chúa La Sát này. Gã coi chừng nàng là Công chúa thực sự, chứ không phải giả hiệu liền cười hì hì đưa lời vấn an rồi nói:

- Thưa Công chúa điện hạ! Công chúa mạnh giỏi a! Công chúa đẹp lắm, đẹp như thiên tiên giáng trần. Người Trung Quốc chẳng có một ai đẹp bằng Công chúa.

Tô Phi Á hiểu được ít nhiều tiếng Trung Quốc. Nàng nghe Vi Tiểu Bảo nói cũng biết là gã tán dương nhan sắc của mình. Trong lòng hớn hở vô cùng, nàng nói:

- Thằng nhỏ này hay lắm! Để ta ban thưởng cho ngươi.

Nàng đến cạnh bàn lôi ngăn kéo ra lấy mười mấy đồng tiền vàng đặt vào tay Vi Tiểu Bảo.

Vi Tiểu Bảo nói:

- Xin đa tạ Công chúa.

Gã thò tay ra đón lấy tiền vàng.

Dưới ánh đèn sáng, gã ngó thấy năm ngón tay của Công chúa đẹp như ngọc, không nhìn được liền nắm lấy để lên miệng mà hôn.

Người phiên dịch cả kinh lớn tiếng quát:

- Không được vô lễ!

Ngờ đâu hôn tay là phép lịch sự thông thường của bọn Tây dương để tỏ ra cực kỳ tôn kính đối với phụ nữ cao quý. Vi Tiểu Bảo càn rỡ làm vậy mà lại đúng lễ tục. Có điều người ta chỉ khế hôn vào mu bàn tay người đàn bà. Đằng này Vi Tiểu Bảo nắm lấy tay Công chúa Tô Phi Á để mút ngón tay nàng loạn lên ra chiều rất nóng nảy.

Tô Phi Á chỉ cười khanh khách chứ không rút tay về.

Nàng vừa cười vừa hỏi:

- Tiểu hài tử! Ngươi làm nghề gì?

Vi Tiểu Bảo ồm ồm đáp:

- Tiểu hài tử làm nghề săn bắn.

Đột nhiên ngoài cửa sổ có người lớn tiếng:

- Thằng lỏi đó là một tên quan đại thần, thủ hạ của Hoàng đế Trung Quốc. Xin Công chúa đừng để gã lừa bịp.

Vi Tiểu Bảo nghe rõ thanh âm của Hồng giáo chủ sợ quá chẳng cong hồn vía nào nữa. Gã khẽ kéo tay áo Song Nhi, thị lập tức xông ra ngoài cửa.

Song Nhi vừa mở cửa đã thấy Hồng giáo chủ giang hai tay ngăn thị lại.

Song Nhi nhảy lên vung quyền đánh vào mặt Hồng giáo chủ.

Hồng giáo chủ giơ tay trái ra cản lại, tay phải điểm vào sau lưng đối phương.

Song Nhi rên lên một tiếng, ngã lăn xuống đất.

Vi Tiểu Bảo cười nói:

- Hồng giáo chủ! Lão nhân gia "tiên phúc vĩnh hưởng, thọ dữ thiên tề". Còn phu nhân đâu? Người có tới đây không?

Hồng giáo chủ không trả lời. Lão vươn tay nắm lấy cổ gã nhắc bổng lên đem vào trong phòng nói:

- Khỏi bẩm Công chúa điện hạ cùng Tổng đốc đại nhân! Gã này tên gọi Vi Tiểu Bảo là một viên đại thần rất trung tín của Hoàng đế Trung Quốc. Gã làm rất nhiều chức: Nào Thị vệ tổng quản của Hoàng đế, nào Thân binh đô thống, nào khâm sai đại thần. Hàm phong đến nhất đẳng Tử tước.

Người phiên dịch nhắc lại những câu này bằng tiếng La Sát.

Tô Phi Á Công chúa và Cao Lý Tân Tổng đốc đều lộ vẻ không tin.

Tô Phi Á cười nói:

- Thằng nhỏ bày không phải là quan đại thần. Bảo gã làm đại thần là giả dối.

Hồng giáo chủ đáp:

- Tệ nhân có đủ bằng chứng.

Lão quay ra bảo đem y phục của Vi Tiểu Bảo vào. Bỗng thấy Lục Cao Hiên cầm cái bọc đến mở ra, quả nhiên là mũ áo của Vi Tiểu Bảo.